

Pragnienie narodów

Przedmiot studium: Iz 60.

Część I: Przegląd

W literaturze profetycznej Boże objawienie dotyczy nie tylko tego, jak wyrocznie odnoszą się do czasów proroka, ale także czasów wykraczających poza bezpośredni kontekst, w którym zostały dane. Wypełnienie proroczej zapowiedzi jest czasami odległe od prorockiej służby proroka. W przypadku Iz 60 przesłanie jest dane w kontekście przyszłego odrodzenia Judy po niewoli babilońskiej. Jednak to przesłanie ma także przyszłe zastosowanie do większego odrodzenia odkupionych w czasie końca.

Iz 60 stanowi jedno z najbardziej optymistycznych przesłań *Księgi Izajasza*. W tej lekcji zbadamy pierwsze wersety tego rozdziału i niektóre wersety z Iz 61.

Trzy główne tematy studiowane w tej lekcji to: (1) Powstań, zajaśnij, (2) Jasność miasta oraz (3) Namaszczony.

Część II: Komentarz

Powstań, zajaśnij. Pierwsza sekcja rozdziału obejmuje dwa czasowniki w trybie rozkazującym: „Powstań”, „zajaśnij” skierowane do personifikacji rodzaju żeńskiego. Fragment ten zakłada odniesienie do Jerozolimy i jej przyszłego odrodzenia. W poprzednim rozdziale pojawiają się pewne nawiązania do „powstania”, ale w tych przypadkach słowo to jest użyte w chaotycznych opisach upadku Judy.

W Iz 60 słowo to jest połączone z pozytywnym składnikiem: „Powstań, zajaśnij”. To połączenie słów jest punktem początkowym, od którego możemy wywodzić pewne biblijne aluzje, które Izajasz czyni do błogosławieństwa aaronowego w Lb 6,24-26: „Niech ci błogosławi Pan i niechaj cię strzeże; niech rozjaśni Pan oblicze swoje nad tobą i niech ci miłościw będzie; niech obróci Pan twarz swoją ku tobie i niech ci da pokój”. Ta modlitwa mogła być inspiracją Iz 60, a zwłaszcza zdania: „a ponad tobą jaśnieje Pan” (Iz 60,2 BT).

Tak więc Izajasz pociesza Jerozolimę posługując się obrazem światłości, ale Jeruzalem nie ma własnej jasności. Musi ją otrzymywać z zewnątrz. Udzielona jasność jest wyraźnie wskazane przez Izajasza: „zjawiała się twoja światłość” (Iz 60,1). Jako takie, chwalebne doświadczenie odkupionej Jerozolimy będzie wyrazem Bożej przychylności.

Zdanie: „Powstań, zajaśnij, gdyż zjawiała się twoja światłość, a chwała Pańska rozblęła nad tobą”, wskazuje wyraźny paralelizm połączony przez objaśniający spójnik „a”. Światłość, która się zjawiała, to chwała Pańska, która daje jasność Jerozolimie.

Jasność miasta. Obok wpływu słynnego błogosławieństwa aaronowego na Iz 60, idea blasku czy jasności, bliska spotkaniom Mojżesza z Panem, także wpływa na ten rozdział *Księgi Izajasza*.

Na przykład, Wj 34 mówi, że „nie wiedział Mojżesz, gdy zstępował z góry, że skóra na twarzy jego promieniała od rozmowy z Panem” (Wj 34,29).

Motyw jasności jest także obecny, kiedy Bóg prowadzi Izraelitów na pustyni: „A Pan szedł przed nimi w dzień w słupie obłoku, by ich prowadzić w drodze, a w nocy w słupie ognia, aby im świecić” (Wj 13,21).

Iz 60,2 przedstawia kolejną ciekawą paralelę do tego motywu światła w *Księdze Wyjścia*, by pomóc nam zrozumieć chwalebne doświadczenie Jerozolimy:

A. „Bo oto ciemność okrywa ziemię

A'. i mrok narody,

B. lecz nad tobą zabłyśnie Pan,

B'. a jego chwała ukaże się nad tobą”.

Kontekst wyraźnie wskazuje, że „ziemia” jest paralelna do „narodów”, a „Pan” jest paralelny do „jego chwały” w drugiej części wersetu. Jest oczywiste, że słowo JHWH i „jego chwała” zostały użyte zamiennie.

Przesłanie jest jasne: Bóg obiecuje Jerozolimie jasną przyszłość. Choć twarze wiernych Bożych zdradzają ślady ich wcześniejszych zmagania (Iz 60,15), „skończą się dni twojej żałoby” (Iz 60,20), gdyż chwała Pana się ukaże. Izajasz opisuje to w majestatycznych słowach: „Światłością w dzień nie będzie ci już słońce, a blask księżycy nie będzie ci już świecił, lecz Pan będzie twoją wieczną światłością, a twój Bóg twoją chlubą” (Iz 60,19).

To nowe doświadczenie przynosi także niesamowity dobrobyt: „Będziesz ssać mleko narodów i karmić się przy piersi królów” (Iz 60,16). Ta nowa era dobrobytu obejmuje także nowy porządek w „mieście”. „Ustanowią pokój twoją zwierzchnością, a sprawiedliwość twoją władzą” (Iz 60,17).

Radość, transcendencja i zbawienie to inne cechy pełnej chwały Jerozolimy (por. z Iz 60,5.9.18) - wszystkie one pochodzą od Pana. W mieście nie będzie już nocy. Nadszedł nowy dzień, więc „będą cię nazywać grodem Pana, Syjonem Świętego Izraelskiego” (Iz 60,14).

Ellen G. White komentuje: „«Powstań, zajaśnij, gdyż zjawiła się twoja światłość, a chwała Pańska rozblęsnęła nad tobą» (Iz 60,1). Chrystus przychodzi z mocą i wielką chwałą. Przychodzi w chwale swojej i chwale Ojca. Podczas Jego powtórnego przyjścia będą Mu towarzyszyć święci aniołowie. Choć cały świat będzie pogrążony w ciemności, tam, gdzie będą święci, będzie światło. Ujrzą oni pierwszy blask Jego przyjścia. Czyste światło zajaśnieje z Jego wspaniałości, a Chrystus Odkupiciel zostanie uwielbiony przez wszystkich, którzy Mu służyli. Podczas gdy bezbożni będą uciekać i próbować się ukryć, wyznawcy Jezusa będą się radować w Jego obecności.

Wtedy odkupieni spośród ludzi otrzymają obiecane dziedzictwo. W ten sposób zamiar Boży względem Izraela ostatecznie się spełni. Człowiek nie jest w stanie udaremnić tego, co postanowił Pan. Nawet pomimo działania zła Boże zamierzenia stopniowo są realizowane. Tak było w czasach podzielonej monarchii izraelskiej i tak jest z duchowym Izraelem obecnie” (Ellen G. White, *Proroctwa i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 401).

Namaszczony. Głównym tematem całego rozdziału 61 jest Mesjasz przynoszący odkupienie i sprawiedliwość Jego ludowi. Rozdział ten można podzielić na trzy sekcje: (1) proroctwo o mającym przyjść Mesjaszu i Jego misji (w. 1-3), (2) efekt czy rezultat misji Mesjasza (w. 4-9) oraz (3) pieśń wywyższająca Boga (w. 10-11).

Temat Namaszczonego (Pomazańca) powraca w *Biblii*. Namaszczenie odznacza odłączenie osoby do pewnego urzędu czy misji. Na przykład, Aaron został namaszczony przez Mojżesza, by być arcykapłanem (Wj 40,13). Saul i Dawid zostali namaszczeni przez Samuela jako królowie Izraela (1 Sm 10,1; 16,13). Chrystus został namaszczony przez Boga Ojca za pośrednictwem Ducha Świętego (Ps 45,8; Dz 10,38; zob. Nichol, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 4, s. 317). Jezus zinterpretował Iz 61,1-2 jako zapowiedź wskazującą na Niego jako Namaszczonego (Pomazańca, Mesjasza, Chrystusa). Po przeczytaniu tego fragmentu powiedział: „Dziś wypełniło się to Pismo w uszach waszych” (Luka 4,21).

W kontekście tego rozdziału Ellen G. White zauważa: „Rozdział sześćdziesiąty pierwszy proroctwa Izajasza potwierdza, że Chrystus powołany był do pracy, której istotnie dokonał” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 340).

W innej części książki autorka wskazuje pewne szczegóły tego, jak Jezus posłużył się Iz 61 podczas swojego kazania w Nazarecie. „Gdy Jezus czytał w synagodze proroctwa, skrócił końcowe zdania mówiące o dziele Mesjasza. Po przeczytaniu słów: «abym ogłosił rok łaski Pana» Jezus opuścił fragment: «i dzień pomsty naszego Boga» (Iz 61,2). Słowa te były równie prawdziwe, jak pierwsze proroctwo, i pomijając je, Jezus nie miał zamiaru im zaprzeczać. Było to zdanie, które słuchacze z przyjemnością rozpamiętywali i którego spełnienia pragnęli. Wypowiadali sądy przeciw poganom, nie zdając sobie sprawy, że ich własna wina przewyższa winę tamtych. Sami znajdowali się w największej potrzebie miłosierdzia, którego tak chętnie odmawiali poganom. Tego dnia, kiedy Jezus stał wśród nich w synagodze, mieli sposobność przyjęcia głosu Niebios. Ten, który «ma upodobanie w łasce» (Mi 7,18), z radością uratowałby ich przed nieszczęściem, w jakie wtrącił ich własny grzech” (Tamże, s. 174).

Część III: Zastosowanie

1. Bóg pragnie uwielbić nas w Jego Synu i przywrócić nas do roli Jego dzieci w Jego królestwie. Pragnie, byśmy przywróceniu do tego statusu odzwierciedlili Jego charakter. Narody i ludzie muszą ujrzeć chwałę Pana za pośrednictwem Jego ludu. Zostaliśmy powołani, by odzwierciedlać chwałę Pana. Sami z siebie nie jesteśmy światłem. Możemy tylko odzwierciedlać chwałę Pana. Co znaczą dla ciebie słowa Jezusa: „Wy jesteście światłością świata” (Mt 5,14)? W jaki sposób odzwierciedlamy Jego światło wobec bliźnich?

2. Przeczytaj uważnie Łk 4,18-19: „Duch Pański nade mną, przeto namaścił mnie, abym zwiastował ubogim dobrą nowinę, posłał mnie, abym ogłosił jeńcom wyzwolenie, a ślepym przejrzenie, abym uciśnionych wypuścił na wolność, abym zwiastował miłościwy rok Pana”. Jakie zasady głoszenia ewangelii możemy wyciągnąć z tych wersów?